

HARLEQUIN®

Kingitused

013
JUUNI

Lynne Graham

KREEKA MILJARDÄRI
SÕNAKUULMATU MÕRSJA

Proloog

Kreeka miljardär Lysander Metaxis astus oma muinasjutulise ja hiuksuslikku salongi, kus tema alluvad teda ootasid. Kell oli pool kaheksa hommikul. Teades, et nende pööraselt rikas ja energiline tööandja alustab tööpäeva tavaliselt kell kuus ja magab harva üle viie tunni, üritasid kõik võimalikult virget muljet jätta.

Lysanderi parem käsi Dmitri ulatas talle kausta. „Loodetavasti jääte rahule, *sir*.“

Kõhn kena tõmmu nägu pingul, võttis Lysander kausta vahelt Madrigal Courti fotod. Paks mets, mis piiras Elizabethi ajastu villat kõigist neljast küljest, varjas hoonet uudishimulike pilkude eest, ent õhust oli see kõigile näha. Lysander oli vana maja varem näinud vaid ema lapsepõlve pildialbumis. Aerofotode ülim kvaliteet näitas, kuivõrd see oli viimastel aastakümnetel lagunenu.

Lysanderi pronksikarva silmade pilk muutus aina karmimaks ja külmemaks, sest oli selge, et hoone vajab hädasti remonti. Katus oli lagunenu, kivivooder pragunes ja kaldsein oli kahtlaselt punnis. Ometi oli Gladys Stewart keeldunud maja Lysanderi kadunud isale Aristide'ile müümast. Vanaproua oli nüüd suremas ja Lysander oletas, et tema lahkumine siit ilmast teeb maja müügi viimaks võimalikuks.

Madrigal Court oli kuulunud Lysanderi ema suguvõsale rohkem kui nelisada aastat, ent siis olid rahalised raskused sundinud neid seda maha müüa. Aja jooksul oli Madrigal Courti tagasisaamine muutunud Metaxiste suguvõsa auasjaks. Ja perekonna au oli tõelise kreeklase Lysanderi jaoks äärmiselt tähtis. Tema karmikäelisus oli legendaarne ja ta oli ohtlik vastane. Ent ehkki ta oli üks maailma rikkamaid inimesi, polnud ta kunagi unustanud oma tagasihoidlikke juuri ega julma hoolimatust, mida ta oli pidanud taluma enne, kui õnn talle naeratas ning Virginia ja Aristide Metaxis tema kasuvanemateks said.

Selle tohutu tänuvõla meenutamine tekitas süngeid mõtteid, mis heitsid häirivaid varje Lysanderi tavaliselt kõigutamatu emotsionaalsele seisundile. Hiljutiste sündmuste tõttu oli Virginia esivanemate kodu tagasiostmisest saanud põletav eesmärk. See polnud enam mingi umbmäärasesse tulevikku jääv tehing. Ta pidi selle maja kiiresti tagasi saama. Lysander tunnistas endale kiretult, et aeg oli ootamatult muutunud äärmiselt oluliseks teguriks.

Salongi astus kaunis brünett naine, kelle vapustavat keha kattis paljastav läbipaistev ürp. Tema sõrmeotsad joonistasid hellitavalt mehe käeseljale võrgutavaid mustreid. „Tule tagasi voodisse,” sosistas ta meelitalvalt.

Lysander jäigastus peaaegu märkamatult. „Mul on tegemist,” venitas ta ilmetult.

Tema alluvad vahetasid tähendusrikkaid pilke. Ükski naine ei suutnud Lysanderi tähelepanu köita kauem kui mõni nädal. Tema praegune armuke ei teadnud seda veel, aga temaga oli lõpp.

„Dmitri...” Lysander tõstis oma kaunikujulise tõmmu pea. „Kes käskis müüriaga piiratud aeda paigaldada polüeteenist torud?”

Tema parem käsi astus lähemale ja kortsutas fotot vaadates siiralt hämmeldunult kulmu. „Eee... kas see ei kuulu siis Madrigal Courti juurde, *sir*? Mul pole kahjuks aimugi.”

Lysander heitis Dmitrile mürgise pilgu ja käskis tal Metaxise firma advokaadid konverentsikõne tarbeks kokku ajada. Tema Suurbritannia juristide jaoks oli see päev täis totaalset ahastust ja alandlikku lömitamist. Ähvardati vallandamistega, toodi ohvraid. Büroo lubas kohe tegutsema hakata, aga Kreeka ärimagnaat käskis neil oodata. Ta tahtis ise valida tegutsemiseks sobiva aja.

Esimene peatükk

„Metaxiste perekond ootab minu surma.” Gladys Stewarti kibestunud pilgus hõõgus palavikuline vihkamine. „Raisakotkad, vaat need nad ongi!”

„Igatahes peavad nad veel veidi ootama,” ütles meditsiiniõde rõõmsameelselt vanemale naisele, kontrollides samal ajal patsiendi vererõhku. „Te olete väga tugev.”

„Teil pole õigust eraviisilisse jutuajamisse sekkuda!” sisistas Gladys salvaval toonil, kondised käed voodirii-
deid pigistamas. „Ma rääkisin oma lapselapsega. Ophelia... Kus sa *oled?* *Ophelia?*”

Ebatavaliselt helesiniste silmadega noor naine tegeles parasjagu põrandale heidetud voodilinate kokkukorjamisega. Ta heitis meditsiiniõele vabandava pilgu ja astus lähemale. Ophelia oli väikest kasvu ning tal oli seljas lai kampsun ja jalas avarad püksid, mis viitasid tema liivakellakujulisele figuurile. Küpse nisu karva juuksed oli aianõoriga kokku tõmmatud. Siiski ei suutnud miski varjata tema ilu.

„Ma olen siin,” sõnas ta vanaemale.

Lapselast silmitsedes pigistas Gladys Stewart oma kitsad huuled vihaselt ja põlglikult kokku. „Kui sa oleksid veidigi pingutanud, oleksid ammu abielus!” süüdistas ta Opheliat mõrult. „Sinu ema oli täielik narr, aga

vähemalt oskas ta oma välimust meeste püüdmiseks ära kasutada!”

Ophelia, kes oli vallaline vabast tahtest, mõtles virilalt oma surnud ema edevusele ja oleks äärepealt värahtanud. Talle meeldisid mugavad riided ja värske õhk. „Kahjuks polnud tal sellest eriti palju kasu.”

„Ma töötasin, et sunnin Metaxiseid selle eest maksma ja seda olen ma ka teinud ning – kuula mind nüüd – ma pole veel lõpetanud!” Küünist meenutav käsi pigistas valusasti Ophelia saledat rannet ja sundis teda allapoole kummarduma. „Lysander Metaxis ise võib veel sellele uksele koputama tulla!”

Ophelial polnud erilist usku niisugusesse vägagi ebatõenäolisesse ettekuulutusse, et too seelikukütist miljardär, kurikuulus oma hiiglaslikul lõbusõidukaatril elava haaremilaadse naistekarja poolest, kunagi teda otsima tuleks. „Ma tõesti ei usu seda.”

„Sa vajad vaid seda maja,” kähistas Gladys vilistavalt hingates rahulolevalt tütre tütrele kõrva, „ja ma luban sulle, et kõik sinu soovid ja unistused lähevad täide.”

See kirglikult veendunud toonil esitatud jahmatav väide sundis Opheliat oma vanaema tähelepanelikumalt vaatama. Hämmeldunud pilk muutus vähehaaval lootusrikkaks. „Kas sa räägid... Mollyst?”

Teades, et Ophelia kuulab iga tema sõna, pööras Gladys pea ära, võidurõõm kõhnal kortsus näol säramas. „Seda ma sulle ei ütle. Aga kui sa täidad

minu ees oma kohust ja toimid õigesti, ei pea sa petuma.”

„Oma õe ülesleidmine on ainus, millest ma kunagi unistanud olen,” tunnistas Ophelia rahulikult. „See tähendaks mulle tõesti kõike.”

Voodis lamav naine naeris kärevalt. „Sa oled alati olnud tundeline narr!”

Vaikne koputus uksele teatas kirikuõpetaja saabumisest. „Püüdke puhata, kuni selleks veel võimalust on,” soovitas meditsiiniõde Ophelialle summutatult.

Ophelia noogutas, korjas voodiriided kokku ja naeratas kirikuõpetajale lahkelt. Too oli sõbralik meesterahvas, kes käis regulaarselt nende juures ja kuulas kannatlikult vanaema kibestunud kaebelmist.

„Te raiskate siin aega,” teatas Gladys vaimulikule hapult. „Ma ei jäta teie kirikule pennigi!”

Ophelia imestas, et vanaema kõneles ikka veel nii, nagu oleks ta rikas, ehkki tegelikult oli ta kõrvuni võlgades. Mõistagi ei tunnistaks Gladys Stewart iialgi seda häbiväärset tõde, kuna tema jaoks oli põhiline raha, seltskondlik positsioon ja väline mulje. Ent Madrigal Court, vallikraaviga ümbritsetud Elizabethi-aegne villa, mida Gladys Stewart oli oma kadunud abikaasat ostma veennud, lagunes ja oli juba väga kehvast seisusest. Aastakümneteks hooletusse jäetud maja katus sadas läbi, niiskus tungis seintesse ja suur osa krundist oli võssa kasvanud. Kauni vana maja laguneda laskmine,

keeldudes seda samas Metaxiste perekonnale tagasi müümast, oli osa Gladys kättemaksust.

Ophelia nägi trepiaknast Courti rohtukasvanud aiast kaugemale. Peaaegu kogu ümbritsev piirkond kuulus nüüd Kreeka laevandusmagnaat Lysander Metaxisele. Tema isa oli olnud küll jõukas, aga pojalt ja pärijalt oli erakordne oskus raha teha ning ta oli miljardär. Keegi ei osanud Lysander Metaxisest uhkemalt rahaga lehvitada. Iga kord, kui mõni kohalik kinnistu müüki läks, rabati see teiste jaoks liiga kõrge hinnaga ära. Umbes kolmkümmend aastat tagasi kuulus Metaxiste suguvõsale vaid vahimajake sissesõidutee alguses. Nüüd oli nende omanduses suurem osa kohalikest taludest ja pooled küla majadest.

Madrigal Court oli nagu väike sõltumatu saareke Metaxiste valduses oleva kogukonna keskmes ja peagi – sest Gladys Stewart oli suremas – kuulub uhke vana maja samuti Lysander Metaxisele. Miski ei saa teda takistada, mõtiskles Ophelia kahetsevalt. Isegi kui vanaema pärandab talle osa Courtist, mis polnud sugugi kindel, tähendavad tasumata arved ja matustega kaasnevad kulutused seda, et maja ja aiad tuleb võimalikult kiiresti maha müüa. Ophelia lootis ja palvetas, et kui see aeg saabub, ei ole Lysander Metaxis vastu, et ta ka edaspidi müüriaga piiratud aeda rendiks. See asus majast üsna kaugel ja maanteelt oli sinna ka eraldi sissepääs.

Ophelia pani linad pesumasinasse, tõmbas kummikud jalga ja kiirustas õue. Ta magas päeval harva

ja oli veendunud, et isegi kakskümmend minutit töötamist värskes õhus aitab tal kosuda. Võrreldes muu aiaga, mida ta lihtsalt üksinda hooldada ei suutnud, oli müüriga piiratud aed nagu ilus korras oaas. Ta kasvas hoolikalt kujundatud peenardel haruldasi püsi- kuid, millest kavatses teha oma väikese firma peamise müügiartikli. Ehkki tal oli juba mitu kohalikku püsi- klienti, ei saanud ta veel kedagi endale appi palgata.

Pool tundi energiliselt maad kaevanud, pöördus Ophelia vastumeelselt tagasi tuppa. Ta lükkas kummi- kud jalast ja läks vanasse ajastuhõngulisse kööki. Suur pliit, mis oli ehitatud kahekümnenda sajandi algupoolel, andis mõnusalt sooja ja oli köögi kõige moodsam osa.

„Tere päevast, Ophelia,“ tervitas teda Haddock oma mahlakal hääl.

„Päevast, Haddock,“ vastas Ophelia.

„Teeæg, teeæg!“ kuulutas Haddock õrrel patsee- rides.

Ophelia sai vihjest aru ja andis papagoile ühe maa- pähkli. Ta oli lindu väga kiindunud. Haddock oli pea- aegu kuuekümnenaastane.

„Armas Haddock! Armas Haddock!“ kuulutas lind.

Teades, et papagoi ootab hellitusi, silitas Ophelia tema pead ja sügas teda.

Koridori kivipõrandal kõlasid tuttavad sammud. Siis astus kööki Pamela Arnold, kolmekümnele lähenev lühi- keste punaste juuste ja elavate pruunide silmadega naine. „Sul on päris kindlasti vaja meest, kellega kallistada.“